

Överklagande ingett den 29 april 2013 av Bonvecchiati Srl av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 20 februari 2013 i de förenade målen T-278/00–T-280/00, T-282/00–T-286/00 och T-288/00–T-295/00, Albergo Quattro Fontane m.fl. mot kommissionen

(Mål C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Bonvecchiati Srl (ombud: A. Bianchini och F. Busetto, avvocati)

Övriga parter i målet: Comitato "Venezia vuole vivere", Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva det överklagade beslutet,
- bifalla de yrkanden som framställts vid tribunalen och följaktligen
 - ogiltigförklara, i relevanta delar och i den mån det är i klagandenas intresse, kommissionens beslut nr 2000/394/EG av den 25 november 1999 om stöd till företagen i Venedig och Chioggia enligt lag nr 30/1997 och lag nr 206/1995 avseende slopade eller minskade sociala avgifter,
 - alternativt, ogiltigförklara nämnda beslut i den del det däri föreskrivs återkrav av belopp som motsvarar de slopade eller minskade sociala avgifterna jämte ränta,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen och tribunalen.

Grunder och huvudargument

Till stöd för överklagandet har klaganden åberopat nio grunder.

Första grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att beakta att de aktuella åtgärderna inte gav mottagarna någon fördel med beaktande av åtgärdernas kompensatoriska karaktär.

Andra grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att avfärda, eller bedöma, de aktuella åtgärdernas förmåga att påverka konkurrensen och handeln mellan medlemsstaterna.

Tredje grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att tillämpa undantagen i artiklarna 87.2 b EG (numera artikel 107.2 b FEUF) och 87.3 b EG (numera artikel 107.3 b FEUF).

Fjärde grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att tillämpa undantaget i artikel 87.3 c EG (numera artikel 107.3 c FEUF).

Femte grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att tillämpa undantagen i artikel 87.3 d och e EG (numera artikel 107.3 d och e FEUF)

Sjätte grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att tillämpa undantaget i artikel 86.2 EG (numera artikel 106.2 FEUF)

Sjunde grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att fastställa att stödet redan existerade och har följaktligen åsidosatt artikel 88.3 EG (numera artikel 108.3 FEUF) och artikel 15 i förordning nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Åttonde grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att tillämpa artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 när det gäller föreläggandet om återkrav.

Nionde grunden: Tribunalen har felaktigt underlåtit att tillämpa artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 när det gäller räntan.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 83, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna) den 29 april 2013 — Commerz Nederland NV mot Havenbedrijf Rotterdam NV

(Mål C-242/13)

(2013/C 207/38)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Commerz Nederland NV

Motpart: Havenbedrijf Rotterdam NV

Tolkningsfrågor

1. Utgör den omständigheten att en garanti, såsom i förevarande fall, har beviljats av ett offentligägt företags (enda) direktör, som visserligen var civilrättsligt behörig att bevilja en sådan garanti, men som har agerat på egen hand, medvetet hemlighållit beviljandet av garantin och underlåtit att följa det offentligägda företags stadgar genom att inte begära styrelsens godkännande, och det dessutom måste antas att garantin inte överensstämmer med det berörda offentliga organets (i förevarande fall kommunens) vilja, nödvändigtvis ett hinder för att — i fråga om huruvida en åtgärd ska anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artiklarna 107 och 108 — tillskriva de offentliga myndigheterna ansvaret för ett offentligägt företags beviljande av en sådan garanti?
2. Om ovannämnda omständigheter inte nödvändigtvis utgör ett hinder för att tillskriva myndigheterna ansvaret, saknar dessa omständigheter då betydelse för svaret på frågan huruvida beviljandet av garantin kan tillskrivas myndigheterna, eller ska den nationella domstolen i så fall göra en avvägning i ljuset av de övriga omständigheter som talar för eller emot myndigheterna ansvar?

Överklagande ingett den 2 maj 2013 av Manutencoop Soc. coop., tidigare Manutencoop Soc. coop. arl och Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 20 februari 2013 i de förenade målen T-278/00–T-280/00, T-282/00–T-286/00 och T-288/00–T-295/00, Albergo Quattro Fontane m.fl. mot kommissionen

(Mål C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Manutencoop Soc. coop., tidigare Manutencoop Soc. coop. arl och Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl (ombud: A. Vianello, A. Bortoluzzi och A. Veronese, avvocati)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Comitato "Venezia vuole vivere"

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

— upphäva eller ändra tribunalens beslut (fjärde avdelningen) av den 20 februari 2013, delgivet den 25 februari 2013, i målen T-280/00 och T-285/00, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klagandena åberopar två grunder.

För det första har tribunalen, i det överklagade beslutet, gjort en felaktig rättstillämpning genom att inte följa de principer som EU-domstolen fastställt i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere" av den 9 juni 2011, när det gäller kommissionens skyldighet att motivera sina beslut på området för statligt stöd. I den domen slog EU-domstolen fast att kommissionens beslut "i sig (ska) innehålla alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna". Kommissionens beslut innehåller inte de uppgifter som är nödvändiga för att det ska kunna verkställas av de nationella myndigheterna. Trots detta fann tribunalen inte att det fanns några brister i den metod som kommissionen valt i det omtvistade beslutet, vilket utgör felaktig rättstillämpning.

För det andra har tribunalen, i det överklagade beslutet, gjort en felaktig rättstillämpning genom att inte följa de principer som EU-domstolen fastställt i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere", när det gäller bevisbördan angående de villkor som anges i artikel 107.1 FEUF. Enligt de principer som EU-domstolen slagit fast är det i fråga om återkrav medlemsstaten, och alltså inte den enskilda stödmottagaren, som ska bevisa att villkoren i artikel 107.1 FEUF är uppfyllda i varje enskilt fall. I förevarande fall har kommissionen emellertid i det omtvistade beslutet inte klargjort det "tillvägagångssätt" som använts för denna kontroll. Således beslutade Republiken Italien, eftersom den inte förfogade över de uppgifter som var nödvändiga för att vid återkravet visa att de förmåner som beviljats utgjorde statligt stöd till mottagarna, att föreskriva en omvänd bevisbörda. Enligt den italienska lagstiftningen ankommer det på den enskilda företaget som mottagit det beviljade stödet i form av en lättnad, att bevisa att de aktuella förmånerna inte snedvrider konkurrensen eller påverkar handeln mellan medlemsstaterna. För det fall sådana bevis inte läggs fram presumeras förmånerna kunna snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna.

Talan väckt den 7 maj 2013 — Europeiska kommissionen mot Konungariket Nederländerna

(Mål C-252/13)

(2013/C 207/40)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: D. Martin och M. van Beek)

Svarande: Konungariket Nederländerna